

Posar- li la guinda al pastís: Tinta contra la malaltia que ningú vol pronunciar.

Tot va començar una vesprada d'octubre, quan la meua tia Susana, va cridar a ma mare i varen estar molta estona parlant. A la diada següent la iaia Conxa va vindre a dinar a la meua casa. La mamà i ella xarraven a la cuina. Jo no sabia el que passava i em vaig sorprendre quan em van dir que Conxa se n'anava a Palma. Ja tenia el bitllet d'avió! I des d'aquest moment tot va canviar. El cel es va ennuvol·lar, l'alegria va desaparèixer...

Escoltava als meus pares parlar, però no sabia de què. A vegades escoltava a Inma, la meua progenitora, plorar, però jo estava confusa perquè no sabia el què passava, ni perquè ella plorava. Tots els companys i els amics preguntaven per la seua germana, i jo no entenia res, perquè pensava que estava bé.

Els grans sabien alguna cosa que no em volien contar. Varen passar els dies fins que arribà el meu aniversari. Sentia com si faltava algú, la meua iaia.

Res em quadrava: la mare plorava, els meus pares parlaven com si volgueren amagar un secret i Conxa, la meua iaia, portava més de trenta dies a Palma de Mallorca.

Un dia vaig escoltar a Inma preguntar-li a la mare de ma mare pel telèfon que quant durava la quimioteràpia. En eixe instant vaig comprendre el que passava: Susana, ma tia, tenia uns tumors.

No estava segura, així que vaig decidir-me a preguntar. No em sentia amb forces per a fer ho, però em vaig decidir i li ho vaig preguntar. Està la tia Susa malalta?

Esperava que em diguera que no, però la resposta va ser que sí. Vaig córrer el més ràpid que vaig poder cap a la meua habitació i vaig plorar molt. Plorava tant que semblava que portara dos rius de llàgrimes brollant dels meus ulls. Em van dir que a ella li cauria el cabell, però que no passava res, perquè quan acabara tot li tornaria a eixir. Mentrestant portaria una perruca o un mocador al cap.

Em van explicar què era un carcinoma i, que per sort, aquest es podia curar. Li tenien que llevar el pit.

Van passar els mesos i ella seguia amb la quimio. Arribaren les festes de Nadal i com ells no podien vindre, vàrem anar nosaltres cap a Palma de Mallorca. Feia molt que no anava, i quasi no recordava res.

Arribà el mes de maig i ella ja tenia data per l'operació. Seria en juny. Inma va anar cap a Mallorca per a estar allí quan l'operaren i el meu germà i jo es quedarem ací amb el pare. La malaltia estava molt preocupada per l'anestesia.

Va estar huit hores al quiròfan, per sort tot va eixir molt bé i de seguida ja estava en casa. Mon pare em va dir que primer li eixiria el pel blanc com si fora pelusseta. Però com portava la perruca no se li notaria.

La iaia tenia moltes ganes de vindre cap a València, perquè a Palma no coneixia a quasi ningú.

Quan ma mare va arribar ens va contar com hi havia anat tot. La tia estava molt bé. Es va anar recuperant poc a poc.

Al mes següent quan ella ja estava bé, la mare de ma mare va vindre a València i ens va contar tots els pormenors.

Ara ella està molt bé, ja te pel, està tan bé que en estiu va vindre uns quants dies, no molts perquè li estaven posant una medicació anomenada "ràdio".

Després de més d'un any tot sembla ser normal, encara que es cansa prou. Continua anant als metges a que li fagen revisions, i jo jaestic més tranquil·la.

Ella ha trobat la llum a la fi del túnel, tota la família som al seu costat, superada la primera fase de la malaltia ja parlem de tu a tu d'eixe mal tan roí.

Una nova llum i l'autoestima creixent obri un nou camí cap a l'esperança.

En els mitjans de comunicació cada dia hi ha més organitzacions que treballen per a trobar la solució al tumor que a tots ens afecta.

Ja es parla de la possible reconstrucció mamària després de la intervenció. I fins i tot fet servir la tècnica del tatuatge, per dibuixar els mugrons i així, POSAR-LI LA GUINDA AL PASTÍS, utilitzant LA TINTA CONTRA LA MALALTIA QUE NINGÚ VOL PRONUNCIAR.

IRENE DOMÉNECH LABORDA
6é Primària

CEIP VILLAR PALASÍ